

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Mariusz Gotowski

Protokolant: Małgorzata Idczak-Kostruba

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

- 1. oddala powództwo,**
- 2. kosztami procesu obciąża powoda w zakresie poniesionym.**

SSR Mariusz Gotowski

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. W. kwoty 1000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP za okres od dnia 29 grudnia 2014 r. oraz o zasądzenie na swoją rzecz. Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że (...) sp. z o.o. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udzielił pożyczki pozwanej na kwotę 1000 zł. dalej powód wskazał, że kwota pożyczki nie została zwrócona.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2014 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. jako pożyczkodawcą a pozwana jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki nr (...), w której wskazano, że pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 1000 zł. Termin spłaty pożyczki określono na dzień 28 grudnia 2014 r. kwota została wypłacona pozwanej w dniu 28 listopada 2014 r.

Dowód – umowa pożyczki nr (...) – k. 1821, potwierdzenie przelewu k. 27, indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki – k. 28

W dniu 23 listopada 2017 r. I. Z. (1) podpisał dokument o nazwie „Oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności”, w którym wskazano, że autor dokumentu będąc należycie umocowany do reprezentowania spółki (...) sp. z o.o. w W. oświadcza, że wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...) udzielonej przez spółkę dnia 28 listopada 2014 r. została przeniesiona na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A w W., która w związku z powyższym stała się w niniejszej sprawie wierzycielem i uzyskała legitymację do dochodzenia roszczenia w drodze sądowej.

Dowód – oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z dnia 23 listopada 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, którym w całości dał wiarę.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Wskazać w tym miejscu należy, że aby ochrona prawna pewnych praw lub stosunków prawnych w drodze konkretyzacji norm prawa materialnego mogła być przez sąd udzielona, musi ona, po pierwsze, być żądana na rzecz osoby, której służy dane uprawnienie materialne wobec innej osoby, po wtóre - z żądaniem udzielenia tej ochrony musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Sprawa cywilna nie może być wszczęta przez jakikolwiek podmiot, lecz jedynie przez podmiot (lub grupę podmiotów) określony, któremu służy do tego uprawnienie. To uprawnienie do poszukiwania ochrony w konkretnej sprawie nazywane jest legitymacją procesową (por. Jerzy Jodłowski, Zbigniew Resich, Jerzy Lapiere, Teresa Misiuk-Jodłowska, Postępowanie cywilne, Warszawa 1997, str. 172-173). Legitymacja procesowa przysługuje zatem podmiotowi, w stosunku do którego sąd może rozstrzygać o istnieniu albo nieistnieniu normy indywidualno-konkretnej przytoczonej w powództwie. Podmiotem tym jest z reguły osoba fizyczna bądź prawna objęta działaniem tej normy; choć niekiedy legitymacja procesowa może także przysługiwać podmiotowi, którego taka norma nie dotyczy, np. prokuratorowi (por. Witold Broniewicz, Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 1995, str. 117). Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna, która dotyczy strony powodowej, oznaczająca uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu oraz legitymacja bierna, dotycząca strony pozwanej, uzasadniająca występowanie w procesie po tej właśnie stronie.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby posiadał legitymację czynną do występowania w charakterze powoda.

Nie budzi wątpliwości, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki pomiędzy (...) sp. z o. o. w W. a pozwaną. Dowodem na to, że powód ma legitymację czynną w niniejszej sprawie, jest zdaniem powoda, jedynie oświadczenie z dnia 23 listopada 2017 r. Wskazać jednak należy, że dokument ten stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, zatem stanowi dowód tego, że osobna, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument ten jest zatem jedynie dowodem złożenia przez jego autora oświadczenia o treści wskazanej w tym dokumencie. Dokument ten nie stanowi umowy cesji w rozumieniu art. 509 kc. Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Przelew wierzytelności nie może pogorszyć sytuacji dłużnika. Wierzytelność – z wyjątkiem związanej z dokumentem na okaziciela i zabezpieczonej hipoteką – przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy. Umowa ta może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie.

Mają tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego dotyczące formy czynności prawnych (art. 75¹-79, a do 16 kwietnia 2010 r. art. 80). Jednostronne oświadczenie cedenta nie przenosi praw. Umowa dojdzie do skutku dopiero wtedy, gdy cesjonariusz przyjmie akt cesji. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (np. przedawnieniem).

Zdaniem Sądu oświadczenie z dnia 23 listopada 2017 r. nie stanowi dowodu na dokonanie cesji. Jak wskazano wcześniej przelew jest umowy, w której m. in., cesjonariusz przejmuje przedmiot cesji czyli wierzytelność z tytułu określonego stosunku prawnego. Dokument z dnia 23 listopada 2017 r. jest natomiast tylko oświadczeniem cedenta o przeniesieniu tej wierzytelności. Strona powoda nie przedstawiła żadnego dowodu na to, aby cesjonariusz przyjął przedmiot cesji,. Dodatkowo wskazać należy, że Sąd z urzędu ma obowiązek badać czy podmiotowi, który jest powodem w niniejszej sprawie przysługuje legitymacja czynna do dochodzenia wierzytelności. Sąd ma zatem obowiązek zbadać czynność prawną, na skutek której powód stał się wierzycielem w danym stosunku prawnym.

Aby móc takiego badania dokonać Sąd winien dysponować odpowiednimi dowodami, które pozwoliłyby na zbadanie ważności i skuteczności takiej czynności. W niniejszej sprawie Sąd takimi dowodami nie dysponował a nie mógł się oprzeć jedynie na oświadczeniu I. Z. (2) w tym zakresie. Sąd miał obowiązek zbadać m. in. czy umowa cesji została zawarta przez osoby będące uprawnione do reprezentacji cedenta i cesjonariusza, a brak umowy cesji bądź jakichkolwiek innych dowodów pozwalających na zbadanie tej czynności nie pozwalał na to. Stąd też Sąd uznał powództwo za w pełni bezzasadne, gdyż powód nie wykazał legitymacji czynnej w sprawie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc obciążając nimi w całości powoda jako przegrywającego sprawę.

Jako, że pozwany pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawiał się na rozpraw i nie zajął stanowiska w sprawie, wyrok ma charakter wyroku zaocznego w rozumieniu art. 339 k.p.c.

SSR Mariusz Gotowski